

Вікно кухні на Пляжній, 13 було широко відчинене. Інспектор Піщанського карного розшуку Оле Дилема вихилився звідти й смачно вкусив булочку з корицею. Неперевершено!

— Цятко, любий, ця булочка тебе з розуму зведе! — задоволено пробурмотів він з-під вусів, густо посипаних крихтами.

Цятка, маленький плямистий песик, старанно пісав на живопліт. Він підбіг до вікна, впіймав булочку, яку кинув йому Оле, і поніс геть.

— Ще одну? — запитав себе Оле. На це запитання він дуже рідко відповідав собі «ні».

— Однією булкою ситий не будеш, — сказав інспектор і взяв ще одну.

За садом починалися короткі пласкі дюни, що переходили у вузький пляж, далі — море. Воно було сірим і гладким. До порту підходив пором. Старе місце в Піщаному було дуже затишним і приваблювало натовпи піших туристів. Щойно пором причалить, звідти висиплються яскраво вдягнені люди. Ласий Лео, відомий у місті кишеньковий злодій, уже напевне не міг дочекатися, щоб поцупити з якогось рюкзака гроші, прикрасу, пончик або бутерброд із ковбасою. Це повторювалося постійно: теплої пори Ласий Лео невтомно орудував на сонних вулицях Піщаного, наприкінці літа Оле його затримував, Лео повертався до своєї камери й зимував у міській тюрмі.

Усе більше туристів приїздили на автівках, і Піщане перетворювалося на суцільний затор. Щоб якось дати цьому раду, біля порту нещодавно збудували парковку — помітний здалеку кавалок

бетону, що заковтував усі машини, аби виплюнути їх перед відплиттям порома.

На ганку клацнули собачі дверцята — Цятка закінчив свою ранкову прогулянку.

Інспектор Оле Дилема понад усе любив дві речі:

1. Булочки з корицею.
2. Злочини.

Звісно ж, зсамі по собі злочини не були чимось хорошим, але Оле не уявляв більшого задоволення, ніж розгадувати їх. Та в заспаному містечку майже нічого не траплялося, хіба що кишенькові крадіжки час від часу, і винним в усіх випадках виявлявся Ласий Лео. Не підлягало сумніву, що булочок із корицею більше, ніж злочинів — по Оле Дилемі це було добре помітно, він з усіх боків був трошки кругленький.

Кишеня куртки задзижчала й завадила Оле взяти третю булочку. Замість булочки він узяв телефон.

— Інспектор Дилема, слухаю вас!

— Це Несперека, — почув Оле голос начальника.

— Що сталося, шефе? — інспектор дуже здивувався. Начальник поліції ніколи не дзвонив йому перед роботою.

— Сталося дещо серйозне! — повідомив Несперека.

Оле відразу спитав:

— Наскільки серйозне й де саме це трапилося?

— Їдьте на парковку! Тут стався злочин, — простогнав Несперека.

— Уже виїжджаю, шефе! — сказав Оле й ще довгих три секунди недовіжливо дивився на телефон.

Справжній злочин!

Інспектор швидко ковтнув кави й кинувся до дверей. Коричневі крапельки стікали з вусів на його свіжу рожеву сорочку.

— Цятко! — покликав Оле.

Песик поперед нього прошмигнув на вулицю.

«Гр-рюк-к!» — грюкнули двері будинку.

«Гр-рюк-к!» — грюкнула кришка багажника Мінни, зеленого велосипеда інспектора, коли на ящик заскочив Цятка.

— Мінно, — скомандував Оле, — на парковку!

Мінна рушила. Вона їхала, звісно ж, не сама, бо була лише велосипедом, й Оле мусив добре тиснути на педалі. Його вуса й вуха Цятки тріпотіли на вітрі.

Оле, Цятка й Мінна пролетіли по всій Пляжній вулиці, повз маленькі затишні будиночки. Під вікнами пишню, наче це було останнє літо, цвіли запашні троянди. На парканах висіли гірлянди барвистих прапорців, нагадуючи, що наприкінці тижня в місті буде свято.